

«Οι Τρίλλιες που Σβήνουν», Μαρία Πολυδούρη schooltime.gr: ποίηση

Περιεχόμενα

Άρθρα

Αφιέρωση (Οι Τρίλλιες που Σβήνουν)	1
(Κ' ήταν μια νύχτα...)	1
(Ήρθα μια μέρα...)	2
(Κ' ήρθε μοιραία...)	2
(Με της σιωπής τα κρίνα...)	3
(Του φθινοπώρου η Ώρα...)	3
Βράδι	4
Κοντά σου	4
(Για δεξ αγάπη μου...)	5
Χρυσάνθεμα	5
Πάντα γυρίζω	6
Δειλινά	6
Εικόνα	7
Είμαι το λουλούδι	7
Χαμένα	8
Σαν πεθάνω	8
Μαριάννα	9
Θάρθης αργά	11
Δε θα το πουν...	11
Ζωή (Πολυδούρη)	12
Τα σονέττα του κυνηγού	13
Βαριά καρδιά	14
Παλίρροια	15
Καλλονή	15
Άνοιξη (Πολυδούρη)	16
Ούτε και δω...	16
Στροφές (Πολυδούρη)	17
Παρίσι	17
Σε μια δέσμη από τριαντάφυλλα	18
Φύγε	19
(Μ' έναν παλμό βαρύ...)	20
Της μητέρας μου	20
Γυρισμός (Πολυδούρη)	21
Νανούρισμα	22

Νάναι αυτή...	22
Θυσία	23
Ταπεινωσύνη	24
(Όχι, δεν έχω δάκρια...)	24
Πάθος	25
Γιατί μ' αγάπησες	25
Σεμνότης	26
Αχ, η καρδιά μου...	27
Έλα γλυκέ...	28
Όνειρο (Πολυδούρη)	29
Γιατί ονειρεύτηκα	29
Μέσ' στο σπιτάκι μου...	30
Ματαιότης	31
Στον κήπο του Ζαπείου	32
"Σωτηρία"	33
Ο ποιητής (Πολυδούρη)	34
Γλέντι (Πολυδούρη)	35

Παραπομπές

Πηγές άρθρων και Συνεισφέροντες	36
Πηγές Εικόνων, Άδειες και Συνεισφέροντες	38

Άδειες Άρθρου

Άδεια	39
-------	----

Αφιέρωση (Οι Τρίλλιες που Σβήνουν)

Φίλε, του φθινοπώρου ήρθεν η Ώρα
Στην πόρτα μου έξω. Κίτρινο φορεί
στεφάνι από μυρτιά. Στα νικηφόρα
χέρια της μια κιθάρα θλιβερή,
Κιθάρα παλαιϊκή που κλει πληθώρα
μέσα της ήχους και ήχους. Ιερή
κοιτίδα. Κάθε πόνος, κάθε γνώρα
που ήταν γλυκιά και γίνηκε πικρή,
Ήχος μέσ' στην καρδιά της αποστάζει.
Φίλε, του φθινοπώρου η Ώρα εκεί
στην πόρτα μου ήρθε δίχως να διατάξει
Και το κιθάρισμά της πότε πότε
σα νάτανε η φωνή σου η μυστική
τους στίχους σου που μου τραγούδαες τότε.

(Κ' ήταν μια νύχτα...)

Κ' ήταν μια νύχτα ωραία και στη ματιά σου
και στα τραγούδια σου. Ήτανε γλυκιά
μια νύχτα στα τραγούδια τα παλιά σου
γεμάτη αστέρια, νύχτα ξωτικιά.
Η μόνη αγάπη μέσ' στη μοναξιά σου,
τόσο όμορφη, τόσο υποβλητικιά,
έγινε πάθος μέσα στην καρδιά σου,
μέσ' στην καρδιά σου την ερημικιά.
Αχ, τα παλιά τραγούδια σου που κλαίγαν
Κ' ήτανε τόσο ανείπωτα γλυκά
και τόκρυβαν σεμνά και δεν το λέγαν.
Αχ, τα παλιά σου τα τραγούδια πούνε
θλιμμένα σαν αγάπης μυστικά,
σαν άνθη δακρυσμένα που σιωπούνε.

(Έρθα μια μέρα...)

Έρθα μια μέρα, οδηγημένη απ' την ιερή σου
αγάπη, εμπρός στο κύμα το γλαυκό
και μ' άφησες τότε να ιδώ τη φλογερή σου
πληγή στο στήθος σου το νεανικό.
Τότε μου μίλαες με την ήσυχη φωνή σου
για τη ζωή σου, ατέλειωτο κακό
κι' ως ένοιωθες βαθιά πως φτάνω ως την ψυχή σου,
ανάβρυζε το δάκρι σου γλυκό.
Κ' ήταν χαράς χαρά να κλαίμε τραγουδώντας
στην ίδια λύρα, μάντεμα πικρό
τη μοναξιά μας και σάμπως λήσιμονώντας.
Με τι χαρά το πρόσωπό σου να ραντίσω
με τον πικρό της θάλασσας αφρό,
πέρα τα κύματα έτρεχα να προϋπαντήσω.

(Κ' ήρθε μοιραία...)

Κ' ήρθε μοιραία του φθινοπώρου η Ώρα
ανάμεσό μας στάθη σκυθρωπή,
μας άφησε τ' ανταλλαγμένα δώρα
και το γιατί χωρίς να μας το πη
Μας έρριξε στο δρόμο προς τη χώρα
με γρήγορο το χέρι ως αστραπή.
Μαζί στον κόσμο μα μονάχοι τώρα,
μια μοναξιά σαν τάφου σιωπή.
Μόνο έφτανε ο αχός του τραγουδιού σου,
μια ανάστερη νυχτιά χωρίς πνοή.
- Αχ, πούνε η νύχτα εκείνη του παλιού σου
Του τραγουδιού, μια προσμονή κρυμμένη;
Μ' έφτανε ο αχός... Δε σώνεται η ζωή
όταν του τάφου η πόρτα είναι ανοιγμένη.

(Με της σιωπής τα κρίνα...)

Με της σιωπής τα κρίνα που λυγούνε
μέσα στα νικημένα μου τα χέρια
με τις σκέψεις που μάταια κυνηγούνε
η μια την άλλη πέρα από τ' αστέρια,
Με τα μάτια που κάτι νοσταλγούνε,
κάτι που είναι αγνοημένο πλέρια,
σα να μη βλέπουν, σα να μην αλγούνε,
εξαϋλωμένα μάτια, μάτια αιθέρια,
Στέκω οραματισμένη και πιστεύω.
Δεν ξέρω τι πιστεύω. Ξεφυλλίζω
τα ποιήματά σου κι' όλο μεσιτεύω.
Στη σκέψη σου και στη βουλή του απείρου.
Κι' όπως ποτέ τα μάτια δε σφαλίζω
ξέρω πως πια δεν είνε απάτη ονείρου.

(Του φθινοπώρου η Ώρα...)

Του φθινοπώρου η Ώρα έχει καθήσει
στην πόρτα μου. Το βλέμμα της υγρό
γεμάτο από απόκοσμο μεθύσι,
πλανιέται σε ασφοδέλων τον αγρό.
Τι σκέψη στη ματιά της νάχη ανθίσει,
τι ονειροπόλημα λυπητερό;
Στην όψη της σκιές έχουν μαδήσει
Κ' είνε το στόμα της τόσο πικρό...
Μα όταν κατέβη το γαλήνιο βράδι
θα με καλέση αμίλητα, γλυκά,
να την ακολουθήσω στο σκοτάδι.
Το βήμα της βουβό και βέβαιο θάνατι,
μα η πίστη μου θερμή, πως μυστικά
τα βήματά μου σένα ακολουθάνε.

Βράδι

Καλώς το, που ήρθε το άφωτο βραδάκι
έτσι απαλό, σα χάδι, να μ' αγγίξει
και τη σκέψη μου αγάλια να τραβήξει
στο σκοτεινό, στο ατέλειωτο δρομάκι,
Κει που όλες οι χαρές μου καρτερούνε
το πέρασμά μου εκείθε σιωπηλές,
ωραίες, ελκυστικές κι' άπιαστες, λες
του ονείρου τα χρυσά φτερά φορούνε.
Καλώς το, που ήρθε σαν τη καλωσύνη
το κουρασμένο βλέμμα μου να σβήση
και την ψυχή μου ελεύτερη ν' αφήση
ν' απλωθή ως πέρα στη γαλήνη.

Κοντά σου

Κοντά σου δεν αχούν άγρια οι ανέμοι.
Κοντά σου είνε η γαλήνη και το φως.
Στου νου μας τη χρυσόβεργην ανέμη
ο ρόδινος τυλιέται στοχασμός.
Κοντά σου η σιγαλιά σα γέλιο μοιάζει
που αντιφεγγίζουν μάτια τρυφερά
κ' αν κάποτε μιλάμε, αναφτεριάζει,
πλάι μας κάπου η άνεργη χαρά.
Κοντά σου η θλίψη ανθίζει σα λουλούδι
κι' ανύποπτα περνά μέσ' στη ζωή.
Κοντά σου όλα γλυκά κι' όλα σα χνούδι,
σα χάδι, σα δροσούλα, σαν πνοή.

(Για δεξ αγάπη μου...)

Για δεξ αγάπη μου μακριά, πόσο μακριά είναι οι κήποι
και κρίμα, δεν είναι ούτε αυγή και μόλις ξεκινάμε.
Θα μας ρημάξει η κακωσιά και θα μαράνη η λύπη
την ακριβή μας τη χαρά, πως ταιριασμένοι πάμε.
Στέρξε να μείνουμε σε μια του δρόμου μας γωνούλα,
κάτω στον ίσκιο μιας εληάς – ήσκιε μου εμπιστεμένε.
Και γω θα δης με των φιλιών τη δροσερή πηγούλα
θα σου γιομίσω την καρδιά λουλούδια, αγαπημένε!

Χρυσάνθεμα

Ωχρή πορφύρα! Και το δάκρι μαγικό
πετράδι έχει γενή στη φορεσιά σας.
Τι κι' αν φοράτε διάδημα βασιλικό
στη μάυρη χειμωνιά την ομορφιά σας.
Του ξανθού Ηλίου το φιλί διαβατικό
κι' αν παίξει στα χρυσόξανθα μαλλιά σας,
δε θάναι ελπίδα, ούτε όνειρο θάναι γλυκό,
μόνο πιο κρύα θα νοιώστε τη χιονιά σας.
Ωχρή πορφύρα! Και ο βορηάς που το «ωσαννά»
σας τραγουδάει μ' όλα τα λουλούδια,
τα φύλλα σας μαδάει πριν μαραθούν
Κι' όσα πετράδια η πάχνη αφήνει ταπεινά,
δοξαστικά όσα η θύελλα τραγούδια,
στην άχαρη καρδιά σας δάκρια ανθούν...

Πάντα γυρίζω

Πάντα γυρίζω εκεί προς τα χαράματα
της όμορφης αγάπης μας. Μην τύχη,
φοβάμαι, το μοιραίο να συντύχη
και φύγουν για τ' αγύριστα περάματα.
Θαρρώ ζωή της δίνω ανακαλώντας
τα πρωτινά φεγγοβολήματά της,
το ανόθευτο μεθύσι μας κοντά της
τα δώρα της περίσσια σπαταλώντας.
Κι' αναζητώ το βλέμμα σου γεμάτο
μιαν αφοσίωση αστέρευτη, σαν έννοια,
σαν έλξη νάταν όλα μαγνητένια,
τόσο όμορφο ήταν, τόσο ήταν γεμάτο.
Αχ! ο κρυφός καημός που μου κρατάει
τη σκέψη σκλαβωμένη στο πρωτάνθι,
ενώ γύρω μας περισσεύουν τάνθη
που αμέριμνα η αγάπη μας σκορπάει.

Δειλινά

Περνάει εμπρός μου η μέρα
σημάδι φωτεινό.
Και πάντα έτσι με βρίσκει
απάντεχο από πέρα
βαρύ το δειλινό.
Το φως σου θα στερέψης
ελπίδα μου χρυσή,
θα σε σιμώσουν οι ήσκιοι
κ' έτσι μοιραία θα γνέψης
στο δειλινό και συ.

Εικόνα

Στα μαλλιά κερδίζει πλατιά
η σκοτεινιά.
Και πιο κάτω μέσ' στα μάτια
η τρικυμία.
Πέρα που στα χείλη ανάφτει
αχνό ένα φως,
μου έφυγε γοργά κ' εθάφτη
ο στοχασμός!

Είμαι το λουλούδι

Είμαι το λουλούδι που σιγά το τρώει το κρυφό σαράκι.
Δε με τυραννάει το άγριο κακοκαίρι, όπως τάλλα εμένα
και της χλωμιασμένης μου όψης δε μαδάνε ένα ένα τα φύλλα.
Οι καλές οι μοίρες κ' οι κακές καρτέρι κι αν μώχουν στημένα,
σάμπως πεταλούδες να με τριγυρνάνε νοιώθω ανατριχίλα.
Είμαι το λουλούδι που σιγά το τρώει το κρυφό σαράκι.
Γέννημα και θρέμμα στην ψυχή μου μέσα το κακό φωλιάζει.
Και ζωή και χάρος είμαι, απ' τη γελάστρα τύχη δεν προσμένω.
Αψηλό κι' ωραίο στήνω το κορμί μου κι' άλλο δε μου μοιάζει.
Όμως όταν δείξω τις πληγές μου στάστρα, θάμαι πεθαμένο.

Χαμένα

Προσμένω, είν' η ψυχή μου ελπίδα,
στη νύχτα την τρισκοτεινή
τον ήλιο τέτοιον που πρωτοείδα
εκεί αντικρύ μου να φανή.
Προσμένω που σημαίνουν τώρα
στριγγές φωνές το χαλασμό,
προσμένω την γαλήνιαν ώρα,
το βραδυνό χαιρετισμό.
Στην ξερασιά τώρα το χιόνι
πώχει σα σάβανο απλωθή,
το μακρεμένο χελιδόνι
προσμένω πως θα ξαναρθή.
Όλα προσμένω τα χαμένα
κ' η ελπίδα μάγισσα μια γρηά
μου λέει πως έρχονται ολοένα
οι σκιές που χάνονται μακριά.

Σαν πεθάνω

Θα πεθάνω μιαν αυγούλα μελαγχολική του Απρίλη,
όταν αντικρύ θανοίγη μέσ' στη γάστρα μου δειλά
ένα ρόδο – μια ζωούλα. Και θα μου κλειστούν τα χείλη
και θα μου κλειστούν τα μάτια μοναχά τους σιωπηλά.
Θα πεθάνω μιαν αυγούλα θλιβερή σαν την ζωή μου,
που η δροσιά της, κόμποι δάκρι θα κυλάη πονετικό
στο άγιο χώμα που με ρόδα θα στολίζη τη γιορτή μου,
στο άγιο χώμα που θα μου είνε κρεβατάκι νεκρικό.
Όσα αγάπησα στα χρόνια της ζωής μου θα σκορπίσουν
και θαφανιστούν μακριά μου, σύννεφα καλοκαιριού.
Όσα μ' αγάπησαν μόνο θάρθουν να με χαιρετίσουν
και χλωμά θα με φιλάνε σαν αχτίδες φεγγαριού.
Θα πεθάνω μιαν αυγούλα μελαγχολική του Απρίλη.
Η στερνή πνοή μου θάρθη να στο πη και τότε πια,
όση σου απομένει αγάπη, θάναι σα θαμπό καντύλι
- φτωχή θύμηση στου τάφου μου την απολησμονιά.

Μαριάννα

I

Στον Άσπρο Πύργο,
στην πέρα χώρα,
κόσμος πουλάκια
κι' άνθη πληθώρα.

Τι περιβόλια
δροσιά και μύρα.

Το περιγιάλι
φωτοπλημμύρα.

Στον Άσπρο Πύργο
λες έχει αφήσει
όλα τα χάδια της
γλυκιά μια φύση.

Η γαλανή
τ' ουρανού γαλήνη
μέσα στο κύμα
τα μάγια λύνει.

Κ' έχει στα μάτια
κάθε κοράσι
το μαγεμένο
το ακροθαλάσσι.

Οι νιες κει πέρα
πως περπατάνε
κ' έχουνε κάτι
σα να σκιρτάνε.

Κ' οι νιοι γλεντάνε
κ' έχουνε καμάρι
για τις ματιές τους
πούχουνε πάρει.

Κάθε ομορφάδα
γλυκιά και πλάνα
και μέσα σ' όλες
κ' η Μαριάννα.

Ω Μαριάννα
ποιος δε σε ξέρει;
Κάθε ματιά σου
κ' ένα νυχτέρι.

Το πέρασμά σου
ποιος θα χορτάσει;
Το καρδιοχτύπι
και το γιορτάσι.
Μα η Μαριάννα
έχει μια θλίψη
σα να της έχουν
τα πάντα λείψει.
Καημός αγάπης
χρόνια τη λιώνει
κι' όλο θεριεύει
όσο παλιώνει.

II

Στον Άσπρο Πύργο
η αυγή προβάλλει
δεν την ξανάειδαν
με τέτια κάλλη.
Γλυκοξυπνούνε
τα μάτια ταίρια,
τώρα που σβήνουν
ψηλά τ' αστέρια.
Βγήκε το αγέρι
να περπατήσει
μέσα στους κήπους,
πριν να φωτίσει.
Και θα κατέβη
στο ακροθαλάσσι
μ' όλα τα μύρα
που θάχει μάσει.
Μονάχα ας έρθη
γλυκά κι' αγάλι
πάνω στο κύμα,
στο προσκεφάλι
Που τη λικνίζει
σαν κοιμισμένη
την πιο ωραία,
την πιο θλιμμένη.

Θάρθης αργά

Ως τότε πια θα καρτερώ να ξαναρθείς και πάλι
σαν από χρόνους μακρινούς και ξένες χώρες πέρα;
Λιγότεψε η ζωούλα μου και μέρα με τη μέρα,
ανήμπορη και τρυφερή, σβήνεται αγάλι αγάλι...
Άκου στα δέντρα πένθιμα πως τρίζουνε τα φύλλα,
μηνάνε το φθινόπωρο. Δες, τ' ουρανού το χρώμα
το θόλωσαν τα σύννεφα... Μια κρύα ανατριχίλα
στα λουλουδάκια χύνεται... κι' αργείς, αργείς ακόμα!
Θαρθής αργά, με τη νυχτιά και με τον κρύο χειμώνα,
με το χιονοσαβάνωμα, με του βορρά το θρήνο
και δε θα βρης ούτε ένα ρόδο, ούτε ένα αθώο κρίνο
να μου χαρίσης... ούτε καν μια πένθιμη ανεμώνα.

Δε θα το πουν...

Δε θα το πουν, ο πόνος μου πως άνθισε
παρά τα λυπημένα μου τραγούδια.
Σαν πεταλούδες οι χαρές με σίμωναν
γιατί ήμουν δροσερή σαν τα λουλούδια.
Δε θα το πουν, ο πόνος μου πως μέστωσε
παρά τα πικραμένα μου τραγούδια.
Οι έρωτες, αηδόνια μου τραγουδάγαν
γιατί ήμουν τρυφερή σαν τα λουλούδια.
Δε θα το πουν, πως γιγαντώθη ο πόνος μου
παρά τα σπαραγμένα μου τραγούδια.
Οι χαροκόποι ανύποπτα με σίμωναν
γιατί ήμουν σιωπηλή σαν τα λουλούδια.
Δε θα το πουν, ο πόνος μου πως πέθανε
παρά τα σιωπημένα μου τραγούδια
και θα περνά η ζωή πάνω μου ξένοιαστη
πως έσβησα γλυκά σαν τα λουλούδια.

Ζωή (Πολυδούρη)

Ξεχωριστά μέσ' στάλλα
δέντρα, δέντρα ολόισια,
βουβά τα κυπαρίσσια
στο μεσημέρι ντάλα.
Τρελλές, ξελογιασμένες
λεύκες, τ' ωραίο σας γέλιο
είνε σαν περιγέλιο
στις νύχτες τις θλιμμένες.
Πεύκα, κρυφή κατάρα
θρηνεί μέσ' τα κλαδιά σας
κι' αγγίζει στην καρδιά σας
του ηλίου το φως λαχτάρα
Χλωρή στρωμνή στον ήλιο
οι καρυδιές που δίνουν,
οι σκιές στις ρίζες στήνουν
το μαύρο τους βασίλειο.
Οι παπαρούνες λαύρα,
φантаχτερό λουλούδι.
Φεύγει η ζωή τους σαν χνούδι
στην παιχνιδιάραν αύρα.

Τα σονέττα του κυνηγού

Ένα μεγάλο, θαλερό Δάσος και με η ψυχή μου.
Λίγος ο δρόμος ως εκεί, καθώς έχεις σιμώσει.
Μονάχα μην αργοπορήσ μην τύχει και νυχτώσει
και δε σε ιδούν τα μάτια μου και μείνω μοναχή μου.
Εκεί τα δέντρα είναι ψηλά καθώς οι στοχασμοί μου.
Η χλόη πάνω στις πίκρες μου γλυκιά 'πο χάδια στρώση
κ' ένα λουλούδι φλογερό μονάχα ανθίζει, η ευχή μου
νάρθης εκεί με όλη σου την κυνηγήτρα γνώση.
Θα σε μεθύση η μυρωδιά και δε θ' ακούς τι ψάλλουν
κρυφά, καθώς ερωτικά τρυγόνια τα όνειρά μου,
μα πληγωμένα και νεκρά μπροστά σου σαν προβάλλουν,
Θα ειπής βαθιά σου ψάχνοντας τότε, πούνε η χαρά μου;
Κι' όπως θα βλέπης γύρω σου, βουβά και λυπημένα
θα γίνης όνειρο, καημός, τραγούδι εσύ για μένα.
Γιατί να ξανοιχτής μακριά στο ανήμερο το Δάσο;
Μία αυγή σιμά μου πέρασες με τ' όπλο στο πλευρό
γίγαντας. Σε καμάρωσα και δε θα το ξεχάσω
καθώς όλα χαιρέτιζε το βλέμμα σου το ιλαρό.
Γιατί να ξανοιχτής μακριά στο ανήμερο το Δάσο;
Χίλιες κορφές σου νεύανε γλυκά. οι φραγές χορό
στέναν ολάνθιστες για ν' αντικόψουν – «Θα περάσω!»
τρύπαε η ματιά σου πύρινη και πέφτανε σωρό.
Ποια ρεματιά σε δέχτηκε στη βλαστερή αγκαλιά της
ωραίο πουλάκι αμέριμνο κι' αδικοσκοτωμένο;
Ποια την πληγή σου δρόσισε με τη δροσοσταλιά της
Φτωχή πηγούλα; Ποιο δέντρο σου γίνη εμπιστεμένο
κι' άκουσε τις στερνές στιγμές γερό προς τη ματιά σου
την εκατομαντάλωτη ν' ανοίγης πια καρδιά σου;
Οι παπαρούνες άθισαν ξανά. Στα ίδια μέρη
τις έκοψα γεμίζοντας, ως τότε, την αγκάλη.
Μονάχα τώρα θλιβερό κι' αν έστηνα καρτέρι
δε σ' είδα ξάφνου πλάι μου να προσπερνάς και πάλι.
Το Δάσος σιγαλότατο στο λαύρο μεσημέρι,
τις λεύκες τις γλυκόλογες με τα γιγάντια κάλλη,
μ' απ' όλα το σπιτάκι σου – καημό που μούχει φέρει,
το βρήκα δίχως σένανε και δίχως ελπίδα άλλη
Να σε ξανάβρω – θάσωνα να καρτεράω χρόνια.

Κ' έκλαψα. μα θυμήθηκα στερνά που ξεκινούσες
με συνοδεία μουσική τα δέντρα και ταηδόνια
Με τη ματιά νοσταλγικιά στα γύρω που σκορπούσες
και στην καρδιά μου σ' έκλεισα, με σε να χαιρετήσω
όλα που μ' έκανες εσύ να ιδώ και ν' αγαπήσω.
Πως να σας πω; Σας θέλω ανθούς δροσάτα παληκάρια,
τώρα καθώς απλώνεται η απαλή
λίμνη η καρδιά μου ανήσκιωτη, διάφανη και καθάρια
καθρεφτισμένες μέσα της τις όψεις σας να κλη.
Ωραία χαρά σα γέρνετε καθένα το κεφάλι
προς την καρδιά μου ανύποπτα, καθώς
σας λούζει με τα ξωτικά, μ' όλα τα πλάνα κάλλη
του ονείρου μου το μυστικό και το γαλήνιο φως.

Βαριά καρδιά

Πως με κυττάς έτσι γλυκά, νέο μου ανθάκι χαρωπό!
Δείχνεις όλες τις χάρες σου σε με και δε φοβάσαι;
Αχ! έχω την καρδιά βαριά... μα δε θα σου το πω
γιατί, κάλλιο ασυλλόγιστο κι' ευτυχισμένο νάσαι.
Πως με κυττάς έτσι γλυκά... συ, τόσο νέο και χαρωπό;
Τρέμει η καρδιά μου μια στιγμή σαν κάτι να προσμένω...
Αλλοί! έχω βάρος στην καρδιά. Μα δε θα σου το πω
γιατί, κάλλιο ασυλλόγιστο νάσαι κ' ευτυχισμένο.
Με τρώει η έγνοια να σταθώ κοντά σου μια στιγμούλα
και την καρδιά μου στη γλυκιά σου μελωδία να λούσω.
Με καίει ο πόθος, σκύβοντας πάνω σου σα βεργούλα
του φράχτη, τον τρελλό παλμό της νειας σου ζωής ν' ακούσω.
Τολμώ τ' άσωτα χέρια μου κάποια στιγμή ν' απλώσω
τα θελκτικά σου χρώματα στην όψη σου ν' αγγίσω
μα κάτι, σα να μη μπορώ κει που είσαι να σε σώσω
κάνει βαριά τα χέρια μου κάτω να πέφτουν πίσω...

Παλίρροια

Δύναμη ανώφελη σε φέρνει ενάντια
του χαραγμένου δρόμου των κυμάτων.
Κι' αν τους μικρούς κουρσάρους σου απ' αγνάντια
δένη η φρίκη των άφαντων μηνμάτων,
Να, της ορμής σου η θλιβερή κατάντια:
σ' ερωτιάτικο εν άσμα των ασμάτων
και της λύσσας του αφρού σου, σε διαμάντια,
χαρές υποταγής στο πέρασμά των
Των δυνατών να σε πατούν! Μεγάλη
η μοίρα σου κι' ανίκητη είνε! Φτάνει.
Σκύψε κάλλιο μπροστά της το κεφάλι.
Η δύναμή σου, ανθοί για να κοσμούνε
των νικητών σου το άδικο στεφάνι
που είνε απ' τη μοίρα, εκείνοι να νικούνε.

Καλλονή

Γι' αυτή τη χάρη, νάσαι γεννημένη
απ' τα χέρια της αρμονίας, παίρνεις
στο βασίλειο του ηλίου μια διαλεγμένη
θέση. Κι' όμως ανάξια δε τη φέρνεις.
Αν φέγγουνε πυροί και χρυσωμένοι
της γνώσης οι καρποί, μη δε τους φέρνεις
εσύ στο φως; Ψυχή αιθεροπλασμένη,
σπάνιο λουλούδι στη δροσιά που γέρνεις
Της ζωής ταπεινά κι' όμως ωραία;
Η θεότη στα χέρια σου έχει αφήσει
με πίστη το γεμάτον αμφορέα.
Κάνε γλυκά στη δίψα μας να γύρη
τόσο μονάχα, όσο για να μας χύση
χρυσό καπνό, μεθυστικό σα γύρη.

Άνοιξη (Πολυδούρη)

Φούντωσε η Άνοιξη και δω σε κάθε δέντρου κλώνο.
Τα πάρκα λουλουδίσανε και κείνα.
Μα δε μου λέει η γιορτερή χαρά τους, παρά μόνο
πως λείπω μακριά 'πο σέν' Αθήνα.
'Ερχεται ακάλεστη, βουβή, μέσ' στου ηλίου το θάμπος
βροχούλα που κανείς δεν υποπέφτη
και νοιώθω, η νοσταλγία σου καθώς μ' ανάφτει, σάμπως
ξεχωριστά για μένα να πέφτη.

Παρίσι. Άνοιξη 1927

Ούτε και δω...

Ούτε και δω στην ξενητιά που μ' έχει ρίξει,
καθώς με συγκυλά, της δυστυχίας το κύμα,
βρήκα την ταφική του ναυαγίου γαλήνη.
Τα σωθικά μου αν τάχη η μαύρη δίψα φρίξει
κι' αν η φωνή μου απ' την κραυγή του πόνου σβήνη,
μα πάντα θάμαι του όνειρου ταστείο θύμα.
Καθώς φωτίζαν πάνω μου τα δυο σου μάτια,
των λογισμών μου σκίζοντας το μαύρο βύθος,
το δρόμο προς τα χείλη σου βρήκα άθελά μου.
Κοίτομαι εμπρός σου κι' ονειρεύομαι παλάτια
νεραϊδικά, σαν απ' αυτά που θέλει ο μύθος
και δεν κυττάζω πως θεός στη ζωή μπαίνεις
Εσύ, και μένα πόσο ανάξιο το ένδυμά μου...

Στροφές (Πολυδούρη)

Στο πλαίσιο του παραθύρου προβάλλει
το πάρκο πρωινό. δε φέγγει ακόμα.
Αχ, πόσες υποσχέσεις δε μοιράζει
της εαρινής αυτής αυγής το στόμα
που σ' ένα απλό χαμόγελο χαράζει.
Και κατοικεί στο πάρκο όλη η γαλήνη
όσων πιστεύουν στην καλή τους μοίρα.
Βλέπω με τι σοφία που ετοιμάζει
και τι σιγά την πράσινη πλημμύρα.
- Μα εμέ που δεν πιστεύω με τρομάζει.
Στα στήθη μου βαθιά η πληγή ματώνει
σα νέο λουλούδι, νοιώθω την ορμή της
που μου ρουφά τα νειάτα και με λύνει.
Το είναι όλο τώρα η δύναμή της
και θα δουλέυη ανύποπτα για κείνη.

Παρίσι. Νοσοκομείο "Charite"

Παρίσι

Παρίσι, ήταν καιρός τα ονειράτά μου
στο σκοτεινό πρωί σου να σκορπίσω
και να σ' αφήσω παίρνοντας κοντά μου
τη θλιβερή χαρά να σ' αγαπήσω.
Τώρα η Μεσόγειος λυγερή σειρήνα
που στο πλοίο μας γύρω αφροκοπάει
κι' όλα του αφρού της τα κατάσπρα κρίνα
ένας σκοπός: μακριά σου να με πάη.
Κ' ύστερα σα σιμώνουμε κει πέρα,
θάρθη προσταχτικό το φως ν' ανοίξει
τα μάτια μου στην τρισγαλάζια μέρα
και την ενθύμησή σου να μου πνίξει.
Κ' ύστερα τα νησιά της θα χυμήσουν.
Κ' η Αθήνα, ξέρω, δε θ' αργοπορήσει.
Θε να στηθούνε να μου πολεμήσουν
της αμαρτίας τον έρωτα, Παρίσι!
Και θα θελήσουν να ξεχάσω πόσο
σου δόθηκεν αμέσως η ψυχή μου.

Καθώς χωρίς την έγνοια ν' ανταμώσω
γύριζα μέσ' στους δρόμους μοναχή μου.
Όμως παντού έπιανα εύκολα φιλίες
γιατί σα να με ξέραν μου γελούσαν
παντού, σπίτια και πάρκα κ' εκκλησίες
κι' όταν ξαναπερνούσα μου μιλούσαν.
Και θα θελήσουν να ξεχάσω, πόση
καινούργια νειότη συ μούχες χαρίσει,
πως τη μοίρα μου ακόμα έχω ανταμώσει
γυρίζοντας στους δρόμους σου, Παρίσι.

Σε μια δέσμη από τριαντάφυλλα

Χτες ήτανε μπουμπούκια
σεμνά, δίχως καμάρι κι' υποσχέσεις.
Σήμερα τόσο ωραία
πρωί-πρωί όπως τάειδα, ταραχτήκα...
Μέσ' στο άνοιγμά τους βόσκει
μια βίαιη δύναμη πούνε σαν τη νειότη.
Κ' η νειότη αυτή που τρέχει,
τεντώνει τα σαρκώδη φύλλα ως τόξα
Κι' ως τη ρίζα τ' ανοίγει
και ξεχύνει της πρόκλησης το μύρο,
μόλις μ' ένα φυλλάκι διπλωμένο
την παρθένα ομορφιά τους κρύβει.
Η πεταλούδα θάρθη.
- τ' όνειρο μέσ' στη μέθη τους περνάει.
Το ριγηλό θε να σηκώσει φύλλο
και την καρδιά τους θάβρη.
Μα ω της κάμαράς μου
ωραίοι εξόριστοι θα σας παιδέψη
του ονείρου σας η πλάνη.
Το λίγωμά σας μάταιο θα περάση.
Τα μάτια μου ακλουθάνε
της σάρκας σας το αόρατο ανατρίχιασμα
κ' η ερωτική σας νάρκη
με το μύρο περνάει μέσ' στην καρδιά μου...
Η πεταλούδ' αν είμαι
που σας λείπει, ανοίχτε στον χειλιών μου

τη λαύρα, τη μισόκλειστη καρδιά σας.
Ή αν θέλετε, θα βιάσω
με μι' άγνωστη λαχτάρα στη γενιά σας
το ανθένιο μυστικό σας,
τη λατρευτή που σας ορθώνει νειότη...
Η ανάσα μου, η πνοή σας
δεν ξέρω τι σας έγυρε τα φύλλα...
τι μούσβησε το φως μέσα στα μάτια...

Φύγε

Ω, φύγε μακριά μου
μακριά όσο μπορεί
κι' αν σ' αναζητήσει θλιμμένη η ματιά μου
ονείρου που εσβήστη τα χνάρια να βρη.
Στιγμή πια σιμά μου
μη μένεις. Ωιμέ
ούτ' ένα λουλούδι χλωρό στην καρδιά μου
κι' αν συ πλανευτής θα πλανέψης κ' εμέ.
Και πιότερο εμένα
τρελλή 'ναι η καρδιά.
Μου το 'παν τα μάτια σου τα φοβισμένα
θυμάμαι, την πρώτη στον κήπο βραδιά.

(Μ' έναν παλμό βαρύ...)

Μ' έναν παλμό βαρύ – σεισμός μου συγκλονεί τα στήθια,
όταν προβάλλης, Άνοιξη, πάντα σε χαιρετίζω.
Είναι και θλίψη και χαρά γιατί από σένα αλήθεια
ό,τι καλό, κακό κι' αν κλη η ζωή μου το γνωρίζω.
Το ίδιο ποτήρι μου κερνά την πίκρα και την ηδονή.
Όταν τη μια συναπαντώ κ' η άλλη δεν απολείπει.
Όμοιος βαρύς ένας παλμός βαθιά τα στήθη μου δονεί
κ' έφτασε να μην ξέρω πια τι 'ναι χαρά, τι λύπη...

Της μητέρας μου

Μητέρα μου. παιδί σου εμέ πιστό
με αφήνει η κάθε μέρα που διαβαίνει.
Σε με το πρόσωπό σου εικονιστό
και μέσα μου η ψυχή σου φωληασμένη.
Δε σ' ένοιωσα πριν να σε χωριστώ
μα η θύμησή σου ακέρια που μου μένει,
μου δείχνει εμένα, εκεί να εξιλαστώ
για πάντα θλιβερή μετανοιωμένη.
Πιστό παιδί σου. Τη μαρτυρική
ζωή σου στη ζωή μου να τη νοιώσω
Μητέρα μου καλή, πονετική.
Και στον κρυφό καημό σου, να μην δουν
τον πόνο σου όσοι αγάπαγες, να δώσω
και γω τα σπλάχνα μου – άνθη να μαδούν...

Γυρισμός (Πολυδούρη)

Ἦρθες! ἦρθες! πλημμύρισε η χαρά μου
κ' η λαχτάρα με σφίγγει να με πνίξει.
Ἦρθες, όσο κι' αν μάκρυνεν ο χρόνος,
ο ίδιος χρόνος την πόρτα σούχει ανοίξει.
Ψυχή μου, γιατί μένεις λυπημένος;
Κυττάς το μαρασμό που μ' έχει ντύσει
σαν την ομίχλη τη δειλινή ώρα;
Θες να σου πω το πως μ' έχει απαντήσει;
Μα τι σημαίνει. Φαίδρυνε τα χείλη
στης πάναγνης χαράς μου το μεθύσι.
Τι σημαίνει πως ο χειμώνας ἦρθε
πριν τίποτε για μένανε ν' ανθίση.
Τώρα πια, όπως άλλοτε, δε θέλω
εύοσμα άνθη απ' τα νεανικά σου χέρια.
Είμαι σεμνή. Με κάθαρεν η αγάπη
απ' τα στολίδια, δες, μ' ἐγδυσε πλέρια.
Κύττα πως αγωνίζεται η ψυχή μου
τα στέρα της ζωής δεσμά να λύση.
ανέσπερον αστέρι να προφτάση
το αργυρό μέτωπό σου να φιλήση.

Νανούρισμα

Με τον τίτλο **Νανούρισμα** υπάρχουν

- ποίημα της Μαρίας Πολυδούρη
- ποίημα του Γεράσιμου Μαρκορά

Αυτή είναι μια σελίδα **αποσαφήνισης**, δηλαδή μια σελίδα που δείχνει άλλες που θα είχαν το ίδιο όνομα με αυτήν.

Εάν ακολουθήσετε μια σύνδεση εδώ, μπορεί να θελήσετε να επιστρέψετε και να διορθώσετε τη σύνδεση για να δείξετε την κατάλληλη συγκεκριμένη σελίδα.

Νάναι αυτή...

Κάποια μέρα που εγείροταν περήφανα
της ψεύτικης ζωής το πανηγύρι
κ' ένα σκληρό φως, άκαρπο βασίλευε
που αλλοιώνει τα πάντα και διεγείρει
μονάχα στη ζωή την πιο κοινή,
Το αναπάντητο ρώτημα με γέμισε
κ' είδα με αμφιβολία και την ψυχή μου.
Τότε άνοιξε μιαν άβυσσο και κρύφτηκε
κ' έμεινα, δίχως θλίψη, μοναχή μου
στην άσκοπη ζωή που δεν πονεί.
Και πέρασα έτσι. Τώρα που όλα κώπασαν
και του άλλου κόσμου το άγιο φως πλανιέται,
νοιώθω κάποια πνοή που έρχεται απόκοσμη
και δε μου κλαίει και δεν παραπονιέται
μόνο κρυφό σαν κάτι να κρατή.
Μου δείχνει το βραδάκι που όλο κ' έρχεται
σα νάναι μια υπέρτατη καλωσύνη
και κάτι θέλει να μου πη, μα στέκεται.
λες κρύβει μια λαχτάρα, μια βιασύνη
σε κάποιο χαμογέλιο... νάναι αυτή;

Θυσία

Στον κ. Γιάννη Ρίτσο

Καρδιά μου, τούτη η ώρα εδώ που εστάθη
με μια δεσποτική γαλήνη, κάτι
έχει βαρύ, μ' αγγίζει σαν το μάτι
του άγιου μοιραίου που λάθεψα πως χάθη.
Ο λογισμός μου τώρα αδυνατίζει
και σκύβει σαν ο ένοχος μπροστά σου.
Καμμιά φωνή να μου φωνάξει, στάσου.
Ούτε μια ελπίδα, εντός μου να φωτίξει.
Και δεν αντέχω, θα τ' ακούσης όλα,
τίποτα δεν εσκέπασεν η λήθη.
Θα σου τα πω σαν ένα παραμύθι
καρδιά μου ερημική κι' ονειροπόλα.
Κύτταξε το βραδάκι αυτό που κλείνει
τόση γαλήνη κι' όταν αντικρύζει
τον κάμπο είνε σα χάδι, δε δροσίζει
όμως, μια νοσταλγία μέσα μας χύνει...
Μαντεύω απ' τη γαλήνη σου τι θλίψη
πικρή σε τρώει φτωχή καρδιά μου κ' έρμη.
Της ύπαρξής σου σούκλεψαν τη θέρμη
κ' η δρόσο του καημού σούχει απολείψει.
Λουλούδι που το φως σ' είχε αγαπήσει
έμεινες μοναχά με τη λαχτάρα,
που αργά γίνηκε φλόγα και κατάρα
τίποτα πια 'πο σε να μην αφήση.
Είδα το φως αυτό να λιγοστεύη
τότε και σένα αγάλια να χλωμαίνης.
Σούειπα, θυμάσαι; Πρέπει να υπομένης
και σούδειξα τη σκέψη που πιστεύει.
Ήταν ωραία κάποτε, θυμάσαι;
την εκαμάρωσες και συ καρδιά μου.
Αχ, η αρμονία πως ώρμησε βαθιά μου
τότε. Μα σε είδα πάλι να λυπάσαι...
Τώρα, για σένα είνε όλα τελειωμένα.
Και τη στερνή πνοούλα έχεις αφήσει.
Η σκέψη μου που μάταια έχει ανθίσει
Μαδάει σε νεκράνθια σπαραγμένα.

Ταπεινωσύνη

Φιλάρεσκα αρωματισμένη η νύχτα πάλι
ήρθε κι' ως τη φτωχή την κάμαρά μου,
μου ζήτησε ένα γέλιο, τη χαρά μου
και στο προκηρυγμένο μου έσκυψε κεφάλι.
Γιατί τη φιλαρέσκεια ακόμα αυτή σε μένα;
Ακόμα μια βρισιά στα αισθήματά μου.
Ξέρει καλά την ταπεινότητά μου
το μέγα Σύμπαν κ' η ράβδος του Ποιμένα.
Ξέρει καλά πως κι' αν τα χείλη στην πληγή μου
με ροδοκλώνια, παίζοντας, ανοίγει,
μια περηφάνια πάντοτε θα πνίγει
και τη βλαστήμια ακόμα στη σιγή μου.

(Όχι, δεν έχω δάκρια...)

Όχι, δεν έχω δάκρια πια για σένα
ψεύτρα Νυχτιά, με τα διαμαντικά
και με τα μάτια σου τα ηλεκτρισμένα.
Στο κάλεσμά σου είμαι άφωνη σα μνήμα.
Και τα τραγούδια τα νοσταλγικά
κ' οι έρωτες μου σαν το κομμένο νήμα.
Άλλοτε πίστευα στην ομορφιά σου
κι' όλη καρδιά γινόμουν να πονή.
Κι' απ' τις αγάπες σου κι' απ' τα καρφιά σου.
Τώρα βλέπω με φρίκη να σιμώνης.
Με με χαϊδεύεις έτσι ταπεινή,
το μίσος μου μονάχα δυναμώνεις.

Πάθος

Με τον τίτλο **Πάθος** υπάρχουν

- Πάθος, ποίημα της Πολυδούρη
- Πάθος, ποίημα του Σαραντάρη

Αυτή είναι μια σελίδα **αποσαφήνισης**, δηλαδή μια σελίδα που δείχνει άλλες που θα είχαν το ίδιο όνομα με αυτήν.

Εάν ακολουθήσετε μια σύνδεση εδώ, μπορεί να θελήσετε να επιστρέψετε και να διορθώσετε τη σύνδεση για να δείξετε την κατάλληλη συγκεκριμένη σελίδα.

Γιατί μ' αγάπησες

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.
Και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια,
δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες.
Μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου
μια νύχτα και με φίλησες στο στόμα,
μόνο γι' αυτό είμαι ωραία σαν κρίνο ολάνοιχτο
κ' έχω ένα ρίγος στην ψυχή μου ακόμα,
μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου.
Μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν
με την ψυχή στο βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα το υπέρτατο
της ύπαρξής μου στέμμα,
μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν.
Μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες
και στη ματιά σου να περνάη
είδα τη λυγερή σκιά μου, ως όνειρο
να παίζει, να πονάη,
μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες.
Γιατί δισταχτικά σα να με φώναξες
και μου άπλωσες τα χέρια
κ' είχες μέσα στα μάτια σου το θάμπωμα
- μια αγάπη πλήρεια,
γιατί δισταχτικά σα να με φώναξες.
Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε
γι' αυτό έμεινεν ωραίο το πέρασμά μου.

Σα να μ' ακολουθούσες όπου πήγαινα,
σα να περνούσες κάπου εκεί σιμά μου.
Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα,
γι' αυτό η ζωή μου εδόθη.
Στην άχαρη ζωή την ανεκπλήρωτη
μένα η ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.
Μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα χέρια.
Για να φωτίσω μια στιγμή το δρόμο σου
μου γέμισε τα μάτια η νύχτα αστέρια,
μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου.
Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες
έζησα, να πληθαίνω
τα ονειράτά σου, ωραίες που βασίλεψες
κ' έτσι γλυκά πεθαίνω
μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες.

Σεμνότης

Την ομορφιά που κλείνω μέσα μου
κανείς δεν θέλω να τη νοιώσει.
Δε θα μπορούσε να τη σίμωνε
χωρίς γι' αυτό να τη πληγώσει.
Έχω ένα κρίνο, κρίνο ολάνοιχτο
χωρίς καμιά σκιά στην όψη.
Καμιά ηδονή δεν επεθύμησε
να το φιλήσει, να το κόψει.
Έχω ένα ρόδο που ζυγιάζεται
πάνω στην ίδια του τη φλόγα
κ' είναι σα νάγινε ολοκαύτωμα
και να σιωπούσε και να ευλόγα.
Μια μαργαρίτα πούνε αμφίβολη
μ' όλο το ναι που λέει η καρδιά της.
Μόνον αφήνει να λικνίζεται
παθητικά την ομορφιά της.
Κι' άλλα λουλούδια πούνε σύμβολα
κι' άλλα μονάχα που μεθούνε,

μα τόσο είνε όλα λεπτοκάμωτα,
φανταστικά μόνον ανθούνε.
Την ομορφιά που κλείνω μέσα μου
κανείς ποτέ δε θα τη νοιώση.
Κι' αν την πληγώση θάναι ανίδεος
κι' ούτε γι' αυτό θα μετανοιώση.

Αχ, η καρδιά μου...

Αχ, η καρδιά μου νοσταλγεί,
τώρα που φεύγει η μέρα,
το ροδινό ξημέρωμα,
τον ήλιο, τον αιθέρα.
Τα παιδικά χαμόγελα,
το κύμα που απαντούσε
στο φλοίσβημα της πρόσχαρης
φωνούλας μας που αχούσε.
Τη βάρκα που λικνίζοταν
στη μέθη μας του ονείρου,
το αβρό τραγούδι που έσμιγε
τη σιγαλιά του απείρου.
Τη χαραυγή που ρόδιζε
τα σεντεφένια πλάτια,
την πεθυμιά την άχραντη
στ' αγγελικά μας μάτια.
Αχ, η καρδιά μου νοσταλγεί,
τώρα που η μέρα σβήνει,
της ομορφιάς το πέρασμα,
τη νειότη που μ' αφήνει.

Έλα γλυκέ...

Έλα γλυκέ, κι' αν φτάνη η νύχτα
και το σκοτάδι δε σ' αρέσει,
αστέρινο θαμπό στεφάνι
η αγάπη μου θα σου φορέσει.
Στο ταραγμένο μέτωπό σου
αργά τα δάχτυλα θα σύρω
κι' ό,τι είνε πάθος στην καρδιά σου
θ' ανθίση δάκρια και μύρο.
Θα σου καρφώσω ένα λουλούδι
τ' όνειρο πάνω στην καρδιά σου,
θα πλέξω τα ξερά τα φύλλα
με τα κατάχλωρα μαλλιά σου.
Το δέσμο πόθο μου θ' αφήσω,
μια πεταλούδα ναρκωμένη,
κ' έτσι στα χείλη σου θα νοιώσης
κάτι σα γύρη να σου μένη.
Έλα γλυκέ κι' ας φτάση η νύχτα.
Θα φέγγη η νειότη σου με θλίψη
το σκοτεινό να υφαίνω πέπλο
που ηδονικά θα με καλύψη.

Όνειρο (Πολυδούρη)

Δε μ' έφτανε ούτε καν αχός
μέσ' στη ζωή που ζούσα.
Κ' η θύμηση λιγόθυμη
των όσων αγαπούσα.
Κ' ήρθε η ματιά σου γελαστή
εαρινή ελπίδα
και για τα που μου λείψανε
μου μίλησε μ' ελπίδα.
Μα είνε οι χαρές μας φτερωτές
και το φθινόπωρο είνε
μέσα στην ίδια μου φωνή
που σου φωνάζει: μείνε.
Και της ματιάς σου ο γελαστός
ήλιος θα βασιλέψη
και τ' όνειρο θα ξεχαστή
προτού καν αληθέψη.

Γιατί ονειρεύτηκα

Γιατί δε θέλει η αυγή να μου γελάση
κι' απόκρυψε τη ρόδινη μορφή;
Γλυκό τ' όνειρο σήμερα έχω πλάσει
κει που έχει άνανθο τ' όνειρο ταφή.
Όμως καμμιά δε θα μου δώση ελπίδα
και μένει με το πένθος στη στολή,
με μια μαβιά στην όψη της αχτίδα
που πνίγεται στα δάκρια θολή.
Ω, νάχε θυμηθή πως κάποια μέρα
στον άνεμο το φθινοπωρινό
είχα ποθήσει το γαλάζιο αιθέρα
του ονείρου, πριν σημάνη εσπερινό.
Και νάρθη εκεί στερνά που θάχη γύρει
πικρή η ζωή μου κι' άνανθη, γλυκά
να μου χαμογελάση και να σπείρη
τα ρόδινα του ανθού της μυστικά.

Μέσ' στο σπιτάκι μου...

Μέσ' στο σπιτάκι μου ήταν μια φορά
της ξεγνοιασιάς το μύρο.
Και γω ήμουν το τραγούδι με φτερά
που ξεπετιόταν γύρω.
Μα λίγο λίγο πίκραινε ο σκοπός
στα παιδικά μου χείλη
και σάμπως ένας χρόνος αγριωπός
νάχε άξαφνα ανατείλει.
Λυγίστη του πατέρα μου η βουλή
στα θαλασσιά του μάτια
κ' έκλεισαν σα να βάρυναν πολύ.
Μέσ' στ' άφωνα δωμάτια,
Περήφανη η μητέρα μου κι' ορθή
στα πλουμιστά σαντάλια,
λες άφησε η ψυχή της να παρθή
στοχαστική σαν ντάλια.
Και τα παιδιά της πίκρας το γραφτό
να ζουν και να σωπάνε
και φύλλα απώνα ανώφελο φυτό
σκορπίστηκαν και πάνε.

Ματαιότης

Κρυφά, βουβά τα δάκρυα του καημού
στέγνωσαν στα χλωμά τα μάγουλά μου
και στάθηκα το νόημα του χαμού
ζητώντας άθελά μου.

Και στάθηκα ρωτώντας το γιατί
στα πλούσια, στα περήφανα στολίδια
κ' είπα, νάταν η αγάπη τάχα αυτή;
η ζωή μην ήταν η ίδια;

Και στάθηκα ρωτώντας το γιατί
εκεί που άλλοτε η νειότη μου ευωδούσε
κι' άκουσα μια φωνή, μια βαρετή
φωνή που προβοδούσε.

Κ' έμεινα εκεί στημένη, ως που σιγά
το ρώτημα σε γέλιο απολιθώθη
και το βαθύ σκοτάδι που σιγά
στα μάτια μου καρφώθη.

Καμμιά φωνή δε φτάνει απ' τα πολλά
τα δυνατά πριν 'πο μένα πήγαν.

Οι γνωστικοί με κύτταξαν καλά
κ' είπαν πως είμαι φάντασμα και φύγαν.

Στον κήπο του Ζαπλείου

Ποια μοίρα να μου ετοίμασε το πέρασμα,
ποιο πνεύμα μ' έχει πάρει,
τη νύχτα απόψε τη φθινοπωριάτικη
μ' ένα μεγάλο θλιβερό φεγγάρι.
Στον κήπο του Ζαπλείου, φωλιά του έρωτα;
Εγώ μια σκιά που σέρνεται στο χώμα,
ένα φύλλο που πια τη ρίζα του έχασε
και που το παίρνει ο άνεμος ακόμα.
Έρημα τα δρομάκια, έρημοι οι πάγκοι του.
Το σπάνιο φύλλωμα σωπαίνει
αμφίβολα. Προ μιας στιγμής εφύγανε
οι ερωτευμένοι.
Εδώ ένας νέος σκυθρωπός ετοίμαζε
κάποια χαρά στην παθιασμένη ζωή του.
Φιλούσε ενός μικρού χεριού τα δάχτυλα
μεθούσεν η συλλογή του.
Εκεί, κάποιος ποτέ που δεν επίστεψε
ζητά απ' τα ωραία χείλη
το μάταιον όρκο. Πόσο πιο καλλίτερα
νάτανε σιωπηλά και να τα εφίλει.
Εδώ, πάνω σ' αυτό το αρχαίο μάρμαρο
είχε καθήσει η κόρη
κ' ένας άντρας ξανθός σαν ήλιος, το είδωλο
της αγάπης εθώρει.
Κάποιος, μέσ' στις σκιές που όλο βαθαίνουνε,
ένας θεός που εξιλασμό ζητούσε,
μιας παρθένας το σώμα ξέσκεπο άπλωσε
και της νύχτας τα πνεύματα καλούσε.
Στον πάγγο που το βάρος τον γονάτισε
τον έδειρε μια τρικυμία,
κλαίγανε, κλαίγαν δυο ψυχές που αρρώστησαν
και δεν τους δίνει η αγάπη τους χαρά καμμία.
Τόσα φιλιά και κρυφοαναστανέγματα
σε μια στιγμή πως σβήσαν!
Το αγέρι του φθινόπωρου δυνάμωσε
κ' οι ερωτευμένοι φύγαν και μ' αφήσαν.
Να, μόλις φύγαν. Μένει ακόμα το άρωμα

τριγύρω εδώ χυμένο.

- Και γω μια σκιά που δε θα με υποψιάζονταν
κανείς, τι θέλω εδώ, τι μένω;

"Σωτηρία"

Ας περάσει πια η μέρα με το φως της.

Η νύχτα γιατί τόσο αργοπορεί;

Στων πεύκων τις σκιές μια πολυθρόνα
με καρτερεί.

Των θαλάμων θα σβήσουνε τα φώτα

κι' ο ύπνος θάρθη σα λιγοθυμιά.

Ένα αδειανό κρεβάτι, εδώ δίνει

εντύπωση καμμιά.

Θα με διπλώση το σκοτάδι κι' όπως

μέσ' στις βαθιές σκέψεις θα μπερδεφτώ,

πως είμαι θα πιστέψω πάλι κάτι

από τον κόσμο αυτό.

Μέσα στο φόβο θα βαθαίνει η νύχτα

όταν ο άνεμος θάρθη ξαφνικά.

Ο ευκάλυπτος τα μαλλιά του θα τινάξει

και των ονείρων μαζί τα μυστικά.

Το μυστικόν αγώνα θα γροικάω

του φθινοπώρου, ανίκητος εχθρός.

Θα με λικνίζει χαρωπό τραγούδι

ο απελπισμένος θρος.

Κι' αν δεν την καρτερώ, ξέρω πως θάρθη

η γάτα αυτή που νυχτοπερπατεί,

μια γάτα που δεν ξέρει τι είναι χάδι

και δεν το δίνει και δεν το ζητεί.

Στα πόδια μου κοντά κάθεται μόνο,

αδιάφορη στο κρύο το παγερό,

διακριτικά το βλέμμα μου αποφεύγει

κ' είναι σα να με ξέρη από καιρό.

Ο ποιητής (Πολυδούρη)

Στην ακοίμητη Σκιά του Ιωσήφ Ραφτόπουλου

Του φθινοπώρου η πνοή περνάει
στα δέντρα που δεν τα φοβίζεται
καταστροφή.

Ο ευκάλυπτος την κυβερνάει,
μιλούν σα φίλοι και λυγίζει
τη νέα κορφή.

Ο πεύκος άκουε μεθυσμένος
κάποιονε θρύλο που θρηνούσε
μέσ' στα κλαδιά.

Θυμάται που συλλογισμένος
ο ερωτικός ποιητής περνούσε,
όλος καρδιά.

Τα μάτια του γέμιζε ο πόνος.
Στα σφραγισμένα χείλη ανθούσε
το γλωμό φως.

Ο ποιητής περνούσε μόνος.
Του τραγουδιού του ακόμη αγούσε
ο στεναγμός.

Μα τώρα σιώπησε η καρδιά του
Και μόνον ο έρωτάς του μένει
και περπατεί.

Και όλοι μας λέμε είναι η σκιά του
που τριγυρίζει. είναι η θλιμμένη
σκιά του ποιητή.

Γλέντι (Πολυδούρη)

Σ' ένα γλέντι με κάλεσαν οι συντρόφοι.
Δε θ' αρνηθώ. Θα πάω να λησμονήσω!
Θα φορέσω το κόκκινό μου φόρεμα
και την ίδια ομορφιά μου θα φθονήσω.
Το νεκρό πάχω μέσα μου περήφανα
και στοργικά μαζί μου θα τον πάρω.
Θάμαι χαρωπή, σα μυστικόπαθη
θάμαι μια αποσταλμένη από το Χάρο.
Οι μελλοθάνατοι σύντροφοι στο γλέντι τους
κι' αν πίνουνε κρασί δε θα μεθούνε.
Μια κατάρα θα στέκεται στο πλάι τους
μα θάμαι ωραία και δε θα υποψιασθούνε.
Έπειτα ένα τραγούδι θα ζητήσουνε
μήπως σε μια γλωμή χαρά ελπίσουν,
μα τόσο αληθινό θαν' το τραγούδι μου
που σαστισμένοι θα σωπήσουν.

Πηγές άρθρων και Συνεισφέροντες

Αφέρωση (Οι Τριύλες που Σβήνουν) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38798> Συνεισφέροντες: AndreasJS

(Κ' ήταν μια νύχτα...) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38799> Συνεισφέροντες: -

(Ήρθα μια μέρα...) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38800> Συνεισφέροντες: -

(Κ' ήρθε μοιραία...) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38801> Συνεισφέροντες: -

(Με της σιωπής τα κρίνα...) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38802> Συνεισφέροντες: -

(Του φθινοπώρου η Ωρα...) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38803> Συνεισφέροντες: -

Βράδι Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38804> Συνεισφέροντες: -

Κοντά σου Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38805> Συνεισφέροντες: -

(Για δεξ αγάπη μου...) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38806> Συνεισφέροντες: -

Χρυσάνθεμα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38807> Συνεισφέροντες: -

Πάντα γυρίζω Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38808> Συνεισφέροντες: -

Δελιανά Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38809> Συνεισφέροντες: -

Εικόνα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38810> Συνεισφέροντες: -

Είμαι το λουλούδι Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38811> Συνεισφέροντες: -

Χαμένα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38812> Συνεισφέροντες: -

Σαν πεθάνω Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38813> Συνεισφέροντες: -

Μαριάννα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38814> Συνεισφέροντες: Ntetos

Θάρθης αργά Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38815> Συνεισφέροντες: -

Δε θα το πουν... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38816> Συνεισφέροντες: -

Ζωή (Πολυδούρη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38817> Συνεισφέροντες: AndreasJS

Τα σονέτα του κυνηγού Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38818> Συνεισφέροντες: -

Βαριά καρδιά Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38819> Συνεισφέροντες: AndreasJS

Παλιόροια Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38796> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Ntetos

Καλλονή Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38820> Συνεισφέροντες: -

Ανοιξη (Πολυδούρη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38821> Συνεισφέροντες: AndreasJS

Ούτε και δω... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38822> Συνεισφέροντες: -

Στροφές (Πολυδούρη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38823> Συνεισφέροντες: AndreasJS

Παρίσι Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38824> Συνεισφέροντες: -

Σε μια δέσμη από τριαντάφυλλα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38825> Συνεισφέροντες: -

Φύγε Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38826> Συνεισφέροντες: -

(Μ' έναν παλμό βαρύ...) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38827> Συνεισφέροντες: -

Της μητέρας μου Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38828> Συνεισφέροντες: -

Γυρισμός (Πολυδούρη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38829> Συνεισφέροντες: AndreasJS

Νανούρισμα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=48598> Συνεισφέροντες: Christina Nicolaou

Νάναι αυτή... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38831> Συνεισφέροντες: -

Θυσία Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38832> Συνεισφέροντες: -

Ταπεινοσύνη Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38833> Συνεισφέροντες: -

(Όχι, δεν έχω δάκρια...) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38834> Συνεισφέροντες: -

Πάθος Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=51332> Συνεισφέροντες: Christina Nicolaou

Γιατί μ' αγάπησες Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38836> Συνεισφέροντες: -

Σεμνότης Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38837> Συνεισφέροντες: -

Αχ, η καρδιά μου... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38838> Συνεισφέροντες: -

Έλα γλυκέ... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38839> Συνεισφέροντες: -

Όνειρο (Πολυδούρη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=39156> Συνεισφέροντες: Ntetos

Γιατί ονειρεύτηκα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38841> Συνεισφέροντες: -

Μέσ' στο σπιτάκι μου... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38842> Συνεισφέροντες: -

Ματαιότης Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38843> Συνεισφέροντες: -

Στον κήπο του Ζαπτείου Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38844> Συνεισφέροντες: -

"Σωτηρία" Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38845> Συνεισφέροντες: AndreasJS

Ο ποιητής (Πολυδούρη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38865> Συνεισφέροντες: Ntetos

Γλέντι (Πολυδούρη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=51775> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Christina Nicolaou

Πηγές Εικόνων, Άδειες και Συνεισφέροντες

Image: [Disambig.svg](#) **Πηγή:** <http://el.wikisource.org/w/index.php?title=Αρχείο:Disambig.svg> **Άδεια:** Creative Commons Attribution-Sharealike 2.5 **Συνεισφέροντες:** Stephan Baum (converted to SVG by different users, see below)

Άδεια

Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0 Unported
[//creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/)
